

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. Ch.**, zastoupený JUDr. Mgr. Slavomírem Hrinkem, advokátem se sídlem Jičínská 2348/10, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2017, č. j. MPSV-2017/239233-911, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2018, č. j. 13 Ad 1/2018 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Mgr. Slavomíru Hrinkovi, advokátovi se sídlem Jičínská 2348/10, Praha 3, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši **2600 Kč**, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 20. 11. 2017, č. j. MPSV-2017/239233-911 (dále jen „napadené rozhodnutí“), odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu, kontaktního pracoviště Praha 3 (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 5. 2017, č. j. 27488/2017/AAC. Posledně

uvedeným rozhodnutím byl zamítnut návrh žalobce na změnu výše příspěvku na jeho péči a bylo rozhodnuto poskytovat tento příspěvek v původní výši 880 Kč měsíčně.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění rozsudku zdůraznil, že při rozhodování o příspěvku na péči je zásadním důkazem posudek závislosti osoby. Soud sám není oprávněn provést jeho věcný přezkum, jelikož na to jeho odbornost nestačí, může se ale zabývat jeho objektivitou, přesvědčivostí a formální korektností. Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise“) vycházela v případě žalobce jak z nálezu žalobcova ošetřujícího lékaře, tak i z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb žalobce, jakož i z výsledku vlastního vyšetření. Na vypracování posudku se kromě posudkové lékařky podílela další odborná lékařka – internistka, tedy lékařka z oboru nemoci, která je dominantní v nepříznivém zdravotním stavu žalobce. Vzhledem k tomu, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen zvládat tři základní životní potřeby, je zřejmé, že žalobce je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost) ve smyslu § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), a i nadále mu náleží příspěvek na péči ve výši 880 Kč měsíčně ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách.

[3] Dle městského soudu na těchto závěrech nemění nic ani žalobcova námitka, že je imobilní, upoutaný na vozík a trvale potřebuje pomoc druhé osoby. Těmito okolnostmi se posudková komise i posudková lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení Znojmo (dále jen „OSSZ“) řádně zabývaly, přičemž tyto skutečnosti byly adekvátně zohledněny v řízení před správními orgány. I přes tyto skutečnosti správní orgány dospěly ke správnému závěru, že žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen zvládat tři základní životní potřeby.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Dle jeho názoru z něj nejsou zřejmé skutečnosti a důvody, na základě kterých městský soud shledal posudek, resp. závěry posudkové komise úplnými, přesvědčivými a objektivními. Soud navíc rozhodoval pouze na základě posudku OSSZ Znojmo a posudku posudkové komise a nevzal v potaz, a tedy ani neposoudil další důkazy, z nichž posudky vycházely.

[6] Posudková komise odkázala na posudkový spis, není však patrné, co je jeho obsahem a která z jeho složek byla podkladem pro závěry ve věci samé. Konkrétně posudková komise nezhodnotila deformační spondylozu (bolestivost páteře) stěžovatele a nevypořádala se s ní, stejně jako s lékařským nálezem MUDr. K., tedy že je stěžovatel prakticky trvale upoután na invalidní vozík. S ohledem na to, že je stěžovatel schopen se pohybovat pouze na invalidním vozíku, případně o dvou francouzských holích, měla

pokračování

posudková komise v této souvislosti zhodnotit i další schopnosti stěžovatele – stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu a výkon fyziologické potřeby.

[7] Stěžovatel namítá, že s ohledem na svůj zdravotní stav není schopný přemístit nápoj a stravu na místo konzumace, nezvládá se bez pomoci oblékat, obouvat, zavazovat tkaničky, vykonávat hygienu, osušovat především dolní končetiny v oblasti defektů kolem kotníků apod. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že není možné, aby si posudková komise učinila závěr ohledně schopností stěžovatele zvládat životní potřeby na základě jeho osobní přítomnosti při jednání posudkové komise za použití facilitátorů - usnadňujících pomůcek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 8 Ads 104/2015 - 34).

[8] Není také zřejmé, na základě jakých podkladů dospěla posudková komise k závěru, že lze očekávat zlepšení zdravotního stavu stěžovatele, podle čehož určila platnost svého posudku.

[9] Stěžovatel namítal dále rozpory a nedostatky posudku posudkové lékařky. Ta se především nevypořádala s pochybnostmi při sociálním šetření. Její závěry nejsou odůvodněné, neboť není zřejmé, co lékařka chtěla sdělit konstatováním, že „(...) *ale posuzovaný měl žilní insuficientci s defekty již dlouho před tímto postižením, které stav trofiky jistě zhoršilo, ale není jedinou příčinou potíží*“. Není totiž zřejmé, co je další příčinou potíží a jaká je jejich váha ve vztahu ke zdravotnímu stavu stěžovatele (na jeho pohyb). Posudková lékařka si ve svém hodnocení protirečí, neboť uvádí, že stěžovatel je schopen se pohybovat o francouzských holích do 150 m kvůli výrazné bolestivosti, následně však konstatuje, že je schopen se pohybovat se dvěma francouzskými holemi nebo na delší vzdálenosti na invalidním vozíku, tedy „*nadále spíše pro komfort pohybu*“. Stěžovatel je však schopen se pohybovat o francouzských holích výhradně na velmi krátké vzdálenosti, jinak je jeho pohyb omezen výlučně na invalidní vozík. Závěr posudkové lékařky, že nedošlo ke změně stavu od posledního posouzení, musí být řádně a dostatečně odůvodněn, pokud dle neurologického vyšetření z ledna roku 2017 je v objektivním nálezu konstatována zhoršená hybnost prstů a kotníku oboustranně.

[10] Podkladem pro závěry posudkové lékařky bylo sociální šetření. Ta přímo sociální šetření neprovádí, tedy nebylo na jejím hodnocení, zda stěžovatel objektivně nebyl schopen činností jako zavazování tkaniček, porcování jídla, očista po WC, příprava léků apod. (u nichž je hodnocena hybnost horních končetin). Posudková lékařka měla předmětné činnosti řádně posoudit ve vztahu ke zdravotnímu stavu stěžovatele. Ani OSSZ Znojmo (*zřejmě je tím myšlen správní orgán I. stupně – pozn. soudu*), ani posudková komise však nevypořádaly pochybnosti ohledně těchto činností. Zákon o sociálních službách přitom vyžaduje pro přiznání stupně závislosti neschopnost zvládnutí základních životních potřeb v přijatelném standardu, tj. pouze v určitém základním rozsahu, nikoliv v rozsahu, v jakém by si tyto potřeby byla posuzovaná osoba schopna obstarávat v případě absence zdravotního postižení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 10 Ads 190/2014 - 28).

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že při posuzování zdravotního stavu vycházela posudková komise ze zdravotní dokumentace žalobce, dostupných

lékařských nálezů, závěrů ze sociálního šetření a vlastního vyšetření stěžovatele. Zdůraznil, že stěžovatelovo postižení se především týká jeho dolních končetin, což bylo zohledněno v nezvládané základní životní potřebě mobility. Při přípravě stravy stěžovateli pomáhá pečující osoba, z lékařského hlediska však nebyl zjištěn důvod pro porcování a servírování jinou osobou, neboť stěžovatel má funkční horní končetiny a zachovalé duševní kompetence. Problémy s přemístěním potravy z důvodu omezené mobility je možno vyřešit použitím facilitačních pomůcek jako např. servírovací vozík. Obecně není z medicínského hlediska dán důvod, proč by stěžovatel nezvládal samostatně manipulovat s oblečením a obuví, má totiž zachovalou funkci horních končetin, smyslové vnímání a rozumové schopnosti. Použití facilitátorů pro usnadnění obouvání bot je z hlediska posouzení schopnosti zvládat jednotlivé potřeby přípustné. Tvrzená pomoc při dodržování hygieny a výkonu fyziologické potřeby také není v příčinné souvislosti se zdravotním stavem stěžovatele. Stěžovatel se totiž při jednání posudkové komise dokázal pomocí horních končetin přesunout na lůžko, tedy má dostatečnou sílu, a nemá omezeny úchopové schopnosti rukou. Uvedené limituje stěžovatele z hlediska pohyblivosti, ne výše uvedených úkonů. Také není důvod, proč by stěžovatel nezvládal samostatně užívání léků.

[12] Stěžovatel tvrdil, že nezvládá některé činnosti v rámci základních životních potřeb, ale uvedené nedokázal osvědčit. Rozpory mezi zjištěními ze sociálního šetření byly posudkovou komisí a posudkovou lékařkou dostatečně vysvětleny.

[13] Stěžovatelovo tvrzené zhoršení zdravotního stavu s poukazem na upoutání na invalidní vozík bylo zohledněno v nezvládání potřeby mobility. Zhoršená hybnost prstů a kotníků, týkající se dolních končetin, byla zohledněna také v mobilitě, nikoli však v potřebě sebeobsluhy, zejména stravování, oblékání, tělesné hygieny a výkonu fyziologické potřeby.

[14] Stěžovatel namítá, že platnost posudku zdravotního stavu byla stanovena s ohledem na zlepšení jeho stavu, a uvedené nemá oporu v žádném podkladu. Žalovaný konstatuje, že délka platnosti posudku nemá vliv na obsahovou stránku posouzení, tedy na posouzení zvládání jednotlivých základních životních potřeb k uvedenému datu.

[15] Co se týče podkladů, v posudku posudkové lékařky je uveden výčet zdravotní dokumentace a lékařských nálezů, ze kterých vycházela. Posudková komise vycházela z posudku posudkové lékařky, z kterého je snadno dohledatelné, jaká zdravotní dokumentace byla využita. Posudková komise pak lékařské nálezy, z nichž vycházela, uvedla výslovně v posudku. Tedy ani námitka stěžovatele, že není zřejmé, z jakých lékařských zpráv komise vycházela, není důvodná.

[16] Žalovaný má za to, že posudek se srozumitelně a bez vnitřních rozporů vypořádal se všemi relevantními skutečnostmi a jeho závěry nebyly zpochybněny obsahem kterékoliv lékařské zprávy. Posudek posudkové komise je tak dostatečně přesvědčivý a úplný, aby mohl být stěžejním podkladem pro rozhodnutí. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[17] V replice stěžovatel uvedl, že poslední sociální šetření u něj proběhlo v roce 2014. Servírovat jídlo nemůže, neboť s berlemi to nelze zvládnout. Automobil, který řídí, má

pokračování

speciálně upravený s ohledem na svůj zdravotní stav. Městskou hromadnou dopravou se v Praze nelze na invalidním vozíku přepravovat. Pomocná pracovnice mu chystá jídlo, pomáhá s oblékáním, obouváním a koupáním. Nemá bezbariérový byt, ačkoliv o něj žádal. Jeho zdravotní stav se zhoršuje, ne zlepšuje. Proto požádal Nejvyšší správní soud o přearažení ze stupně I (lehká závislost) do stupně II (středně těžká závislost).

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a neshledal kasační stížnost důvodnou.

[19] Příspěvek na péči se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.

[20] V § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách je uveden seznam hodnocených základních životních potřeb: a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost. Jejich podrobnější vymezení uvádí příloha č. 1 k vyhlášce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 505/2006 Sb. (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“).

[21] Schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti se hodnotí v přirozeném sociálním prostředí a s ohledem na věk fyzické osoby. Za neschopnost zvládnutí základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu (§ 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb.).

[22] Při rozhodování o stupni závislosti osoby vychází úřad práce ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeby osoby, popř. z výsledku funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Ze stejných kritérií vychází při vydávání svého posudku i posudková komise. Při soudním přezkumu rozhodnutí o žádosti o příspěvek na péči neposuzuje soud sám věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti, nýbrž hodnotí, zda závěry posudku vycházejí z dosaženého stavu vědeckého poznání, jsou

opřeny o řádně zjištěné a pro věc relevantní skutečnosti a jsou prosty iracionality či chyb v úsudku. Posudek posudkové komise soud hodnotí jako každý jiný důkaz, avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009 – 53, nebo ze dne 16. 12. 2014, č. j. 6 Ads 83/2014 – 80).

[23] Nejvyšší správní soud se v první řadě neztotožnil s názorem stěžovatele, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný. Ač je odůvodnění rozsudku městského soudu poměrně stručné, naplňuje podmínky stanovené judikaturou zdejšího soudu pro přezkum rozhodnutí ve věci příspěvku na péči (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 3 Ads 8/2013 – 29).

[24] Stěžovatel ve své žalobě namítal pouze to, že žalovaný použil v odůvodnění rozhodnutí neplatná ustanovení citovaných obecně platných předpisů a že žádá výplatu příspěvku na péči v nejvyšší možné míře, neboť je imobilní, upoutaný na vozík a trvale potřebuje pomoc druhé osoby. S oběma námitkami se městský soud vypořádal, a to především v bodech [16] a [17].

[25] Městský soud přesně popsal, ze kterých podkladů zdravotní posudek posudkové komise vychází - nález žalobcova ošetřujícího lékaře, nálezy z lékařských zpráv doložených při jednání posudkové komise, výsledky sociálního šetření (provedeného dne 21. 2. 2017, tedy ne v roce 2014, jak uvádí stěžovatel) i zjištění potřeb stěžovatele a výsledky vlastního šetření posudkové komise (bod 7 napadeného rozsudku) a k jakým závěrům komise dospěla. Tyto závěry krajský soud zhodnotil s ohledem na obsah podkladů (vyjádřený v bodech 6 – 8 napadeného rozsudku) jako úplné, přesvědčivé a objektivní. S uvedeným hodnocením zdejší soud plně souhlasí. Není tedy pravdou, že městský soud vzal při svém rozhodování v potaz pouze samotné posudky posudkové lékařky a posudkové komise.

[26] Co se týče námitek ohledně činnosti posudkové komise, ani těmto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Posudková komise uvedla jasně na straně 2 svého posudku ze dne 9. 10. 2017 (který je součástí spisu žalovaného), z jakých podkladů při zpracování posudku vycházela, mimo jiné právě z nálezů ošetřujícího lékaře MUDr. K. Zhodnotila fyzické omezení i počínající deformační spondylozu stěžovatele, přičemž uzavřela, že limitace při pohybu v exteriéru byla zohledněna v nezvládané životní potřebě mobilita. K pohybu v interiéru uvedla, že stěžovatel využívá oporu holí a nábytku, a je tedy zachovaná schopnost použít pomůcky a facilitátory. Výslovně pak konstatovala, že s ohledem na zachovalé duševní, tělesné a smyslové schopnosti (stěžovatel je mimo jiné aktivní řidič - automobil má s upraveným nožním řízením a při vyšetření posudkovou komisí byl schopen se pro dobrou svalovou sílu horních končetin přemístit z mechanického vozíku na vyšetřovací lůžko) se nejedná v případě stěžovatele o závislost na pečující osobě při manipulaci s oblečením, tělesné hygieně a výkonu fyziologické potřeby. Potřebu dopomoci

pokračování

pečující osoby naopak shledala jako nezbytnou při zajištění společenského styku, výkonu osobních aktivit a zajištění chodu domácnosti. Nad uvedené zdejší soud dodává, že skutečnost, že platnost posudku posudkové komise (do 30. 9. 2021) byla stanovena s ohledem na očekávané zlepšení zdravotního stavu stěžovatele, nebyla a není pro posuzovanou věc relevantní.

[27] Nejvyšší správní soud nepovažuje za nesprávné ani závěry posudkové lékařky OSSZ Znojmo. Ve své judikatuře zdůrazňuje, že subjektivně tvrzené obtíže nemohou být samy o sobě podkladem pro závěr o neschopnosti zvládat určitou životní potřebu ve smyslu § 9 zákona o sociálních službách. Kvalifikovaným důvodem pro pozbytí schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu může být jediné nepříznivé zdravotní stav (srov. § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách), jehož posouzení je věcí odborně medicínskou, nikoliv věcí subjektivní (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 8 Ads 104/2015 - 34). Určující skutečností je zdravotní stav a rozsah schopností stěžovatele, tedy objektivně určená míra, v jaké je stěžovatel na cizí pomoc odkázán, nikoliv rozsah, v jakém mu je tato pomoc k dispozici (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2014, č. j. 6 Ads 83/2014 - 80). Posudková lékařka jasně a srozumitelně popsala, obdobně jako posudková komise, že stěžovatel nemá z medicínského hlediska zdravotní obtíže, které by mu neumožňovaly zvládat stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu a výkon fyziologické potřeby.

[28] Zvážení využití facilitátorů v přirozeném prostředí při posuzování zvládání základních životních potřeb je v souladu s právní úpravou i judikaturou zdejšího soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 8 Ads 104/2015 - 34, na který odkazuje stěžovatel). Posudková lékařka s ohledem na podklady o zdravotním stavu stěžovatele konstatovala, že stěžovatel nemá objektivně problémy s horními končetinami, je orientován v prostoru, vidí a i přes bolestivé defekty obou dolních končetin (i s uvedenou zhoršenou hybností prstů dolních končetin a obou kotníků) se v jeho případě nejedná o ztrátu opěrné funkce dolních končetin, těžkou parézu či plegii. Nejvyšší správní soud neshledává posudek neúplným či nepřesvědčivým, pokud posudková lékařka dospěla s ohledem na výše uvedené k závěru, že není medicínsky objektivní důvod, proč by stěžovatel neměl životní potřeby jako oblékání a obouvání, stravování, tělesnou hygienu či výkon fyziologické potřeby zvládat bez pomoci, případně s facilitátory jako madla u vany či WC, jak bylo zjištěno při sociálním šetření. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že stěžovatel může subjektivně pociťovat, že s jinými potřebami než s mobilitou, osobními aktivitami a péčí o domácnost potřebuje pomoc jiné osoby. Nicméně jak bylo uvedeno výše, při posuzování zvládání základních životních potřeb je podstatné medicínské posouzení a odůvodnění, proč by měl posuzovaný danou aktivitu zvládat. Uvedené požadavky má Nejvyšší správní soud za splněné.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[30] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[31] Výroky o náhradě nákladů řízení se opírají o § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Podle odst. 1, *(n)estanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.* Podle odst. 2 však *(u)stanovení odstavce 1 neplatí, mělo-li by být právo přiznáno správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.* Projednávaná věc je věcí sociální péče, neboť předmětem sporu je výše příspěvku na péči podle zákona o sociálních službách, proto žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, ačkoli byla procesně zcela úspěšná. Toto právo nemá ani procesně neúspěšný stěžovatel.

[32] Ustanovenému zástupci advokátovi JUDr. Mgr. Slavomíru Hrinkovi, bylo třeba přiznat odměnu za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Zástupci náleží odměna za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání ve věci) v částce 2 x 1000 Kč [§ 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a paušální náhrada hotových výdajů 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 2600 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu